

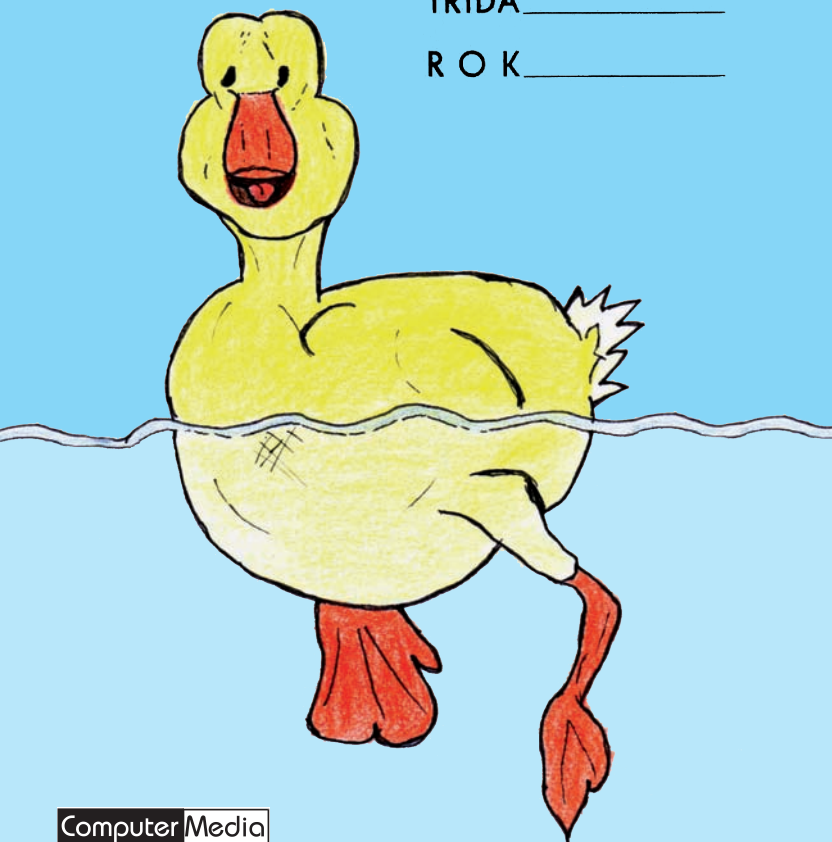
「DENÍK mých」 「kachních let」

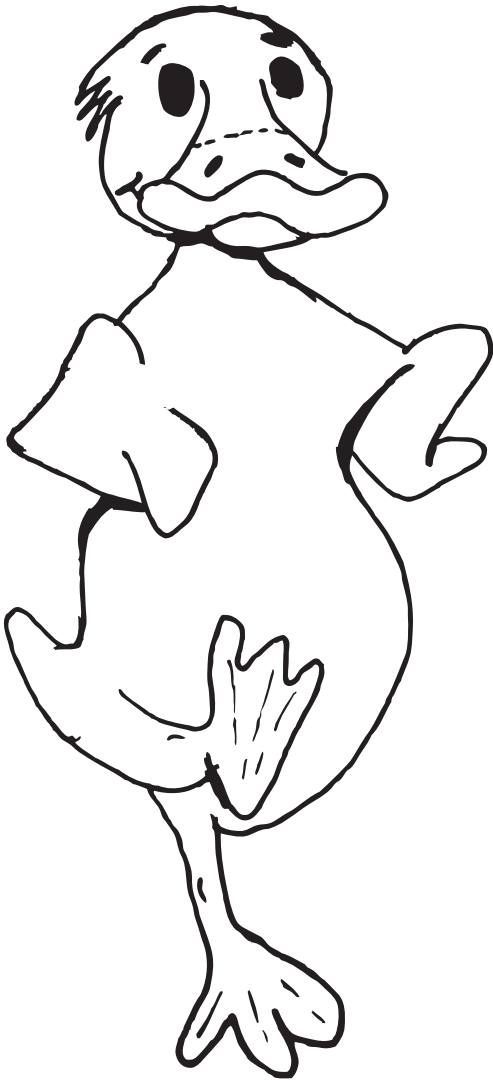
JMÉNO Lucie Šárka Závodná

ŠKOLA _____

TŘÍDA _____

R O K _____

Září

10. září

Kdybych začínala psát o deset dní dříve, bylo by zrovna 1. září. Den, na který jsem se těšila po několik let pravidelně, protože začínala škola. V novém a voňavém oblečení a se školní aktovkou jsem spěchala do třídy, abych si sedla do druhé lavice u okna. První den toho bylo vždycky tolik co povídat. Všechno se zdálo být nové a jiné. O několik let později už nemám kam spěchat. Jak se jen ten svět pro mě změnil...

Jak jen začít, aby bylo jasno hned od začátku? Narodila jsem se jako první z dvojčat. Máma čekala dva kluky, takže když se jí zeptali na jméno pro holku, řekla první jméno, co ji napadlo – bude to Laura. Jenom o pár minut jsem předběhla svého bratra Lukáše. Jak říká naše máma, přišla jsem na svět statečně a bez pláče. Tak jako po narození, i v dětství jsem byla tiché dítě, které se příliš neprosazovalo. S bratrem jsme si byli od začátku podobní jako vejce vejci. Máma nás nechávala stříhat na krátko, takže nás od sebe často nemohli poznat. Nejhuř na tom byla babička. Pro jistotu nám oběma říkala „milánci“.

Kdybych se měla řídit tím, co o mně říkají ostatní, napsala bych, že jsem líná a sobecká, že o sobě nikdy nemluví a nikomu nevěřím. Máma říká, že jsem bordelář a nikdy neudělám, co mi řekne. Hodně se vztekám a dělám úkoly jen naoko, aby byly hotové. Táta má pro mě slabost, takže řekne, že jsem ještě nevyrostla z puberty (ale letos to od ní ještě nečekejte) a že se ze mě zblázní. Říká mi „holka tvrdohlavá“ a „kachna divoká.“ Jenže co říkají oni, je možná pravda v jejich světě...

Někdy si představuju různé věci, abych se zaměstnala a nemyslela na hlouposti. Je to takový vnitřní monolog, který vedu sama se sebou a krátím si tím ty chvíle, kdy mi není zrovna do zpěvu. Často tyto monology vedu s Lukášem a ještě častěji se v nich spolu pohádáme, ale věřím, že i přesto se máme rádi. Jsme přece sourozenci!

Mám kolem sebe hodně lidí, ale ne všechny můžu nazývat svými přáteli. Často se tak tváří, ale kdykoliv můžou, bodnou mi ostří hluboko do zad a nechají mě vykrváčet. Nesnažím se jim pomstít, protože si tyhle věci obvykle uvědomím až příliš pozdě. A tak mi nezbyvá než kus papíru a tužka, která nepřestává psát ani po hodinách usilovného tlačení.

Dnešní den by pro mě měl být něčím novým, protože mám narozeniny. Dvacet let - to už je opravdu nějaký věk! Podle papíru jsem dospělá. Marně ale přemýšlím, co by se mělo změnit. Mám všechno, o co si řeknu, a stejně to není dost. Jsem jednou spokojená a podruhé otrávená. Jeden den bych brečela nad obrázkem malého dítěte z Afriky a druhý den se mě nedotkne ani smrt někoho blízkého. Chtěla bych tolik, aby mi někdo rozuměl!

11. září

Jsem z psaní tak nadšená, že se celý den těším jen na to, až zase otevřu deník. Každá věta mi ale trvá neuvěřitelně dlouho, protože se neumím hned napoprvé

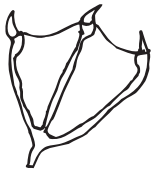
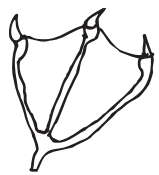
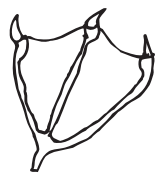
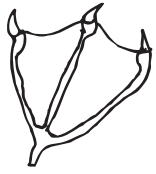
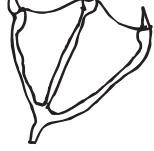
vymáčknot. Každé slovo nejdřív několikrát kroutím v hlavě, než ho napíšu. Doufám, že mi tohle nadšení vydrží. Je to taková soukromá terapie. Je mi, jako bych mluvila s nejlepší přítelkyní, která přesně ví, jak se cítím a co to pro mě znamená. Ale je čas, abych se dostala k tomu, co mě trápí... Samozřejmě... Dan.

Celý večer mi zase psal SMSky. Vůbec mu nevadilo, že mu neodepisuju. Aby to nebylo pochopeno špatně. Nechci ho trápit... Jen... Asi mu to pořád nedochází. Zjistila jsem, že ho snadno pouštím z hlavy. Zapomínám na to krásné, co jsme prožili. A nejsem úplně rozhodnutá, že chci být bez něj, ale když se mě ptá, jestli jsem s ním šťastná, neznám odpověď. (Oficiální a jediná odpověď zní: Ano, miláčku.)

Moje dvě nejlepší kamarádky se jmenují Jana a Jindra. Píšu nejlepší, ale ono je to trošku silné pojmenování. Jsou snad jediné, které mi zbyly z dob střední školy. Byla jsem mezi nimi vždycky jako třetí kolo u vozu, protože spolu seděly několik let v zadní lavici naší třídy a všechno komentovaly spolu. Já jim ale stejně nikdy nechtěla říkat všechno. Naše cesty se rozešly na vysoké škole. Od té doby se potkáváme už jen jednou do měsíce, a to si stejně nestihneme říct všechno, co bychom chtěly. Zažily jsme spolu ale spoustu legrace a foukaly jsme nejednu tu bolístku. Té době teď s nadávkou říkáme „zlaté dobré časy“.

Takhle tedy vypadá můj společenský život. Žádná diskotéka, žádné zakázané mejdany a kouření marijánky na záchodech. Dost slabé, že? Je načase na tom zapracovat. V poslední době mám hrubé nedostatky v posledních módních výstřelcích a tak vůbec. Možná by to spravilo zakoupení jednoho módního časopisu za 99 Kč. Do vzdělání je třeba investovat.

Za dva dny nám začíná další semestr ve škole. To znamená nejenom stěhování na koleje, ale také nevyhnutelné chození na přednášky, kde po mém boku bude sedět Dan. Tak jak jsou na nás dva všichni zvyklí... A mně nezbyvá než to všechno akceptovat.

Paul Verlaine: Píseň podzimní

Skláním se níž
 a blednu, když
 chvíle zazní...
 Vzpomenuv dnů,
 propadlých snu,
 pláču v bázni.

8. prosince

První sníh! Tohle se může stát jenom mně. Začne sněžit zrovna ve chvíli, kdy jedu do práce. A tak jsem stála před naším domem s vyplazeným jazykem. Vločky se mi rozplývaly na jazyku tak, jak jsme to dělali s Lukášem, když jsme byli malí. Taky jsme olizovali rampouchy, ale to už letos vážně dělat nebudu. A ten blázen mě pozoroval z okna a mohl se potřhat smíchy a volal, že si mám dát pozor na žlutý sníh. Taková to byla krásná chvíle!

Jela jsem schválně pomalu, protože jsem měla spoustu času. Máma měla ráno strach, abych dojela, tak mě vyhnala příliš brzo. Normálně bych se bránila, ale byla jsem ráda, že budu mít chvílku sama pro sebe. Neměla jsem pořádně promyšlené, co řeknu Felixovi, až ho uvidím. Tak jsem si to probírala v hlavě a přemýšlela, jak začnu náš rozhovor. Byla jsem už úplně rozhodnutá, jak to všechno proběhne, jenže...

Došla jsem do práce a Felix tam nebyl. Tak to ze mě nějak všechno spadlo, že jsem zapoměla, co jsem mu vlastně chtěla. A když se tam potom za hodinu objevil, vůbec jsem nevěděla, co jsem mu chtěla říct, a měla jsem okno asi tak, jak když jsem si v den maturity vytáhla přesně to téma, co jsem chtěla, a najednou nic. Sedím a hledím do prázdného papíru. Úplně stejná situace. Stála jsem tam naproti němu a dívala se na něj. A v břiše mi lítali motýlci. Sakra.

Měl navrch a věděl to. V šatně mi nechal lísteček: „Sluší ti to, koťátko, uvidíme se večer?“ a já byla šťastná jako malá hloupá puberťačka. Usmívala jsem se na všechny okolo a vůbec mi nedocházelo, co mi dochází teď, když to píšu. Nejhorší na tom všem je, že jsem mu chtěla podlehnout. Jako bych zapomněla na všechno, co mi o něm Radka říkala... Ale nebylo to tak lehké. Večer se na mě vrhnul jako na svoji kořist. Jak je možné, že jsem si v té chvíli nevzpomněla na Dana?

V hlavě mi běželo pořád dokola: Musí mi to vysvětlit. A když jsem se konečně odhodlala a řekla to nahlas, vyšla z toho jedna velká lež zamilované Radky. Přesně jak jsem si myslela. Prý ho miluje už léta, jenže on ji nechce. Pravda je, že už byl ženatý, ale děti nemá a zrovna se rozvádí. Jak jsem jen mohla uvěřit někomu, koho neznám? Cizí holce... Tisíckrát jsem se mu omluvila a on se zlobil jen tak naoko. A pak mě jen hladil a líbal... Jak mi to jen chybělo! Tenhle Felix... kde jen byl všechny ty roky?

A teď mi zbývá rozlousknout příběh návratu k Danovi. Domluvili jsme se, že se potkáme v pátek večer. Chce jít do kina a nemá s kým, tak jsme udělali kompromis. Půjdu s ním a on pak se mnou, kam se mi bude chtít. Takže mi zbývá to celé vymyslet. Chce to podrobný lovecký plán.

